

SADIK BEJKO
KËNGË TË SOLOMONIT
POEZI

BOTIMET TOENA

Sadik Bejko

Këngë të Solomonit

poezi

QENDRA P.E.N. E SHQIPËRIË

BOTIMET TOENA
Tiranë, 2017

Botuese: Irena Toçi

Kryeredaktore: Sonila Kapo
Redaktor: Çerçiz Loloçi
Korrektore letratre: Anrila Spahija
Përkujdesja grafike: Petrina Ago
Kopertina:

ISBN 978-9928-235-69-5

© Autori

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi me asnjë lloj mjeti apo forme, as me fotokopje, pa lejen me shkrim të mbajtësit të copyright-it.

BOTIMET TOENA

Rr. "M. Gjollesha", K. Postare 1420, Tiranë

Tel.: + 355 4 22 40 116;

Fax: +355 4 22 40 117

E-mail: redaksia@toena.com.al

botimet.toena@gmail.com

[Http://www.toena.com.al](http://www.toena.com.al)

Rrotullimi i planetëve

D.

Asgjë s'mund ta sjellë mrekullinë e agimit
Veç heshtja e sigurt e lëvrimit të planetëve tej, diku.
Kurrë s'mund ta dish se nën shtresimet thikë të territ
Zgjuar vështrimi im rreh të cekë sytë e tu.

Mundet dhe mëngjesit s'të gjej nën kaq mjegull,
Nën shtresat me akuj ku të fshehu nata.
Lëvrimi heshtur i ndjenjës gjer dhe shkrirja e Arktikut,
S'janë prerje me gërshërë fati për pritjet e gjata.

I

Thirrja e udhës

(Kushtuar burrave dhe grave që edhe symbyllur u nisën në udhët drejt lirisë, drejt fatit.)

Natën në nënkresë tok-tok, tok-tok...
(çohuni!) më ushtojnë hapa:
Kushtrim! Jam udha, nisuni!
Nismëni gjithmonë nga e para.

1.

Dhe symbyllur nisem,
Dhe të përplasem me shkëmb
A të bie drejt në humnerë-
rrugët kështu qëlluan: me hone në gryka fshehur,
makinat - nga ato me rrota në erë.

Ulem në ndenjësë drejt, fort,
pa çak, pa bam;
nuk ulem, veten dorëztoj,
kokën time të prerë
e vë te timoni në xham.
Si ta vësh koburen plot
në tëmtha, nisem;
si t'i thuash vetes: tej, tretu në erë,
mollë e pjekur vjeshte,
këputu me gjithë degë.

Të blatohem, rrugë:
kalë dheu, mitër nëne
gur vatre, gjethërim shpuzë,
mushkëri, rrënjë
shtrojë, mbulojë,
kupë uji në buzë.

2.

Nisem.

S'jetoj dot pa miqtë:
re, yje, qiell i papërsëritur
shkëmb, hon, pyll, a një hënëz bar...
në çast shuheni, në tjetrin merrni formë
si hukaçjet mbi xham.

Hapje zemre si shi i ngrohtë;
bisedë e bekuar që rrit eshtrat,
praron e pjek të korra maji,
në dheun tim të brendshëm
plugim i tejdukshëm ajri.

3.

Rrugë - plaga jonë e hapur
buzë a shtat femre
përherë e ditur, a e shkallmuar
çuçuritëse, a e trungët
memece a e malluar.

... gropa andej, fushëtirë anash
gryka lart, poshtë humnerë
ulen male, ngrihen lugina
diku asgjë...
fill i ndërprerë.

4.

Na mbush, na rrit
ne njerëzit hon dhe tunel
hulli e udhëtimit, shpina e rrugës
mbushulli e hapësirës pa kulm e themel.

I lëmë a na lënë miqtë bukuroshë,
bota a shtrëngata na dalin kundër-

s'ka gjë - janë lojë e fatit,
fati dhe preja,
përbindësh deti dhe lundër.

5.

E marrim në sy nisjen drejt fatit
sikur nuk jemi prej mishi
sikur nuk vdesim ndonjëherë:
pasionë të egra, dërrmuese
rritur, zbrazur, tretur në erë.
Zgjatëm kërthizën, tërkuzën e djepit tonë
e lidhëm në rrufe, në rreze dielli që ther,
e lamë pas si shtizë të tendosur
... te një urë varur,
harkuar në ylber.

I shenjtë
vetëm çasti i nisjes,
vetëm udhëtimi
të tjerat:
udhë ... rrokullisje, ngritje... erë.

6.

Zog mëngjesi
në skelet kockash nder krahët e mëdhenj
flatra me grimca drite të lëngësht
të mpiksur
si avullimi mbi lumenj.

Fli i freskët,
mbi degë të holla kockash
diell, erë dhe vesë veshur-
te koha e pastër,
te çerdhja kthehu prapë,
te gojët e burimeve
çurgojnë cakun ditë as natë.

Fli i fluturimit
çelik krahët mprehur
në cipëzën sipër lumit,
kalitur në diell,
kthehu në ciklin e madh,
nga rrethi i mbyllur-

ti fluturim zogu-
ti rrugën çaje, ti, tej e më tej del.

Truall rruge i qielltë,
trung i zi asfalti, ebanit, mermer
... fluturim pa cak nëpër botë
në dhera, dete e qiej.

7.

Grykë drite pa diell,
kanistër pa formë buke sipër-
fytyrë e tuneltë-
në çurgim pakohësie
në pakufi e ngrirë
flu mbi malet kundër dritës,
në zbardhëllimë.

Fytyrë e tuneltë, njeri,
eja nisemi.
E qeshura si gotë uji në verë
zbut me përkohësi
ëndrra qëndrueshmërie

kur rrota puthet
buzë më buzë me humnerën.

8.

Ti, i tunelti, vëlla me mua,
ti i dehur për shtigje në mal,
për nuhatje gjurmësh ti, i marrë,
ejani, sa rrojmë
tërkuzën e fatit ta tundim, ta shkundim fort.
Te një balonë lart ajo varet,
a në të tjerë litarë.

Njerëz koti, të krisur -
mbase nga raca më e fortë -
besojmë zemrën
në përkohësi,
në pakohësi gatuar
pa shtëpi, pa kuotë.

9.

Tok-tok ... ndihen hapa... ... hapa,
Kushtrim! Nisuni!
Nisuni gjithmonë nga e para.

Rrugë - e gjatë sa një e shtënë plumbi
në tëmtha,
barabar sa një jetë,
E shtënë në kufinj mishi, toke, ajri
nëntokë, mbi tokë a në det-
nisemi mik, nisemi herët,
një gjurmë, një hap, një vragë,
hon... tunnel... a dallgë...

10.

Ati im, zog në blu të errët,
ti ke dritën si fëmija,
majëmalin thikë fshehur te retë.
Mëma ime, ke dherat, stinët, detet.
Zëri yt më ndiell
nga mitra e honeve te përrenjtë.

2006

II

Ora 24

Ora 24

Akrepat e patën shëtitur orën
Tejetej. Ja, po e prisnin ditën
Si gërshërët gjethen nga dega.

Ca zëra:

Ku, ku je? - më thërrisinin.

Lëvarur isha te bryma a te rrapet
Te thëllimi që shtie gjethet
E rrjep gëzofin e bishave.

Tek shuhen gjurmë ujku mbi borë
Ku lëkurat zhvokshen nga trungjet
E nga shpina e gjarpërinjve.

Mpiksja e ujit në akull, mpiksja e ditës
Në muzg, aq tejdukshëm,
Më patën tëhollur si brumin në petë.

Ku, ku je? - thërrisinin.
Tegela gjalmi të natës
Me gjilpërën e brymës

Më qepën, mbyllur në gjethe.

Ndër rrathë përbrenda trungut,
Në rrjetë zifti vrimash të zeza...

... Një eklips gjysmëhëne në kokë

(Ku, ku je?)

... E dot s'përgjigjesha.

Ujku

Te mali, te mjegullat, te dimrat,
ndër ujq që netëve ulërijnë,
kam radhën: vë kujën.
Jam unë ujku tani.

Larg nga bijtë,
nga kaproj e mëshqerra
në flakë të sqfurt rrufeje, në uri
netëve, ulërij.

Ngulur pyllit si gjilpërë,
ulërima (si unë) veshët lart,
bishtin në shalë,
shket rrafsh pyllit në brymë.

Uuuu...!
zbret hejeve të akullit
te dhoma me zjarr
i futet fëmijës në gjumë.
Ai në lebeti: ati im,
ujku, ujku, ku je ati im?

Pas vitesh ky fëmija,
(s'e harron atë natë),
i thinjur si një pyll me borë,
në mungesë, në hungërimë
në mug, mjegulli,

Ulërin.
Ka radhën
tani ujku është ai.

Ditëve
kujën time ka të ngulur në grykë -
nuk e dëgjon njeri.

Natën (ati im, ati im)
si në fëmijëri
pa zë këlthet: po ku je, ati im?

Hapësirat para i kyçen në cingërimë.

Lart te mali, te mjegullat
një tjetër ulërimë...

... nën dhunën e dritës

Herë-herë shoh ëndërr
një bibliotekë ndryrë nëntokë.
Nga një tërmet
nuk ia gjen dot hyrjen,
skedat, raftet, librat.

Truri një njollë, një varr
në bulbin e zambakut të shkëmbit
terur rendi i librave, i kujtesës,
oraret, largësitë shkrirë.
Ca fije të përçojnë në plasa dheu
nën flokë kafkës krisur, çarë.

Korja e trurit
a syri i përplasur
gjethojnë njolla,
mbi ekran pika gjaku,
hije vallëzojnë
mbi gojë trarësh të kalbur
drejtuar në hone.

Dhuna e ditës në periferi të rrethit
fshik e verbon hijet

dridhshëm me milingonat rendin
të gjejnë krisën nën tokë
jashtë stuhisë.

Trandja e tërmetit,
përçartje përmbysëse
platitje nate burimeve që shteren,
në thyerje vargjesh shkëmbore,
lumë që humb ngjyrat...
as qartësi, as kthjellim.

I mbahem territ,
rrethit blu ku syri pikë e vrimë
me jashtësitë shtypur e shfytyruar
si nën tornado.

Kufijtë, vijëzimet e botës
pelte, pluhurimë,
tog pluhuri me imazhe.

Në bërthamë të errësirës,
veç mesit,

qendra me pak dritë...
një njollëz.

Përtej
pikës së mortit
në ç'largësi shkartisur, vidhisur
vallë dhe ti
fari i territ, dritë shkëmbit të molit
dhe ti nën këmbë tornadoje,
nën thundra elefantësh në rendje?

Dil
dil nga
elefantë që më rendin në tru
merr e gjej
bregun tënd të fatit,
dritat, ujin
dhurata, thonë, nga hyjnitë.

Blanat, hije muzgu, pa vijëzime, të kipsit tim,
atje tej zgjatur,
i vesh si rrobën çdo mëngjes

i mbart si kufomën nëpër dritë
e shtyhem pas
prej dhunës së dritës në periferi të terrta.

Mos më lexo në mbrëmje, Magdalini

Bashkë me të kryqëzuan dy vjedhës...

Nën qiell pus fundon Tirana. Ngrijnë
lulekumbullat tek bëjnë të çelin.
Dimri, penduar që ende s'ka marrë hak,
bën të ikë e rikthehet më i vrazhdë.

Trishtuar jam, Sulamith, ajmé Magdalini,
kënga ime e këngës... mbretëria ime...
turtujt pa qiej, pa zë, pa thërrmi.

Tek udha... një njeri po e mbillnin në dhé,
Ofshet e tij ende dëgjoheshin mbi tokë.
E rrihnin sipër dheun me shputat e këmbëve
ta fundonin me thellë se kufomën.

E ky dimër shkon e kthen me një peng,
(në mbrëmje, jo, mos më lexo Magdalini).
Ajër i therur... acar, zogj me akuj në sqep.

E mbjellin, po atë njeriun s'e dashka dheu.
Të gjallë e hedhka tej jashtë truallit

jashtë hapave të atyre që e shkelnin.
Ai njeriu e përbuzka dheun.

Sulamith, lexomë kur të them të dua.
... jo në mbrëmje, Magdalini. Pa plang jam,
akullin strehë ndaj, tok me hajdutë rruge.

Një mijë, dy mijë vjet ajo kufoma si ujë
Ndal e zbraps dhe hedh në humnerë
rrasën e vdekjes. Mbi ata sipër ngjallet,
me vdekje vdekjen e shkel.

Nuk do ta gjesh te shpella, Magdalini.
As mua. Në vrimat e gozhdëve
që më nguli dimri nuk do futësh gishtin.
Nesër lulebajame do shkunden nga degët.

... Do të shkundet nga akujt dhe endacaku
Me verën e natës i dehur, me një thes
lulebajamesh nën xhaketë fshehur.

Loja

Jam ulur në fundin e fundit tim
te një amforë e njomë balte.
Mjeshtri nën tryezë luan gishtat.
Thelloma hupët hapet
e flakem pa adresë
letër poste në kuti fshati,
në të humbët Tibet a Siberi.

Mjeshtri me shputa lot çikrikun.
Në valixhen pa fund hedhur,
firuar e rrjedhur gjithëkundit
as hiri nuk i mbeti rrugës.
Fakir indian me fyell e qyp
qenkam kthyer në shtëpi,
në sheshe flirtoj me kobra.

Fund amforës me baltë të njomë
(Mjeshtri në hije lot çarkun)
lidhur pisk nga kobrat,
buzët e holla,
belin prej gruaje të qypit lakmoj.
Plot helmët e thellë në gëzim jam

si bujk gjer te gjunjët ngjeshur
me drithin e ri te lëmi.

Rrak e shtrak çarkun...